«No hauria seguit al Girona si l'equip finalment s'hagués quedat sense l'ascens»

Entrevista a l'entrenador del Girona a poques hores de l'estrena de l'equip a Primera

«No hauria seguit al Girona si l'equip finalment s'hagués quedat sense l'ascens»

El Girona és a punt d'estrenar-se a Primera. Ja s'ha fet a la idea de tot plegat i s'ho creu?

És un partit clarament històric contra un rival també històric.

Creure-m'ho o no, amb la voragine del futbol hi ha tantes coses cada dia que tampoc et permet tenir gaire perspectiva. Sembla que els esdeveniments van arribant quan els toca. Per ser sincer, m'ho prenc gairebé com quan havia de jugar qualsevol partit d'altres temporades. Sí que és cert que ara, amb aquesta pregunta, hi penso i en soc plenament conscient. És la Primera Divisió i dissabte serà un dia de molts debuts. Del club, meu com a primer entrenador, de molts futbolistes i aficionats. Serà un dia històric, bonic i molt recordat.

L'ascens ha estat el tema recurrent d'amics, coneguts i familiars durant aquest estiu?

Sí. Sobretot a la meva terra. El que més m'han repetit és que vindran a veure'm al Bernabéu. Si fos veritat, amb tanta gent que amenaça al final acabaríem omplint de gent nostra l'estadi del Reial Madrid!

Quina valoració fa d'aquesta pretemporada?

Molts cops les pretemporades són més el que es pot i no pas el que es vol. Al principi sempre es fa una planificació pensant que tindrem quasi el cent per cent de la plantilla. Però cada any és més complicat, sobretot per un club novell a Primera com el nostre. Ens ha faltat algun partit per interpretar més quina classe de joc realitzarem; que la gent, sobretot els nous, tinguin més clar el nostre sistema i la idea que fa molt de temps que té el club. Això s'ha donat en pocs partits per moltes circumstàncies: per la qualitat del rival, pel terreny de joc, per la falta d'efectius... El partit amb el qual tots ens quedem és el del Manchester City [http://www.diaridegirona.cat/tags/manchester-city.html]. Tampoc ens hem de sentir un equip ja de Primera amb totes les lletres. Això ho hem de demostrar a poc a poc. El que vam demostrar és que podem competir i crec que vam donar una bona imatge contra un gran rival.

Li ha anat bé a l'equip aquest últim resultat després d'una pretemporada més dolenta que no pas bona?

És bo per l'autoestima i perquè la plantilla vegi quina ha de ser la línia a seguir. Tampoc ens hem d'encegar. No érem tan dolents contra Reus i Olot, ni ara tan bons després de jugar amb el City. El sentit comú diu que encara som un equip de Primera amb moltes limitacions.

L'ha afectat molt a vostè i també a l'equip no tenir tota la plantilla al complet durant aquestes setmanes de preparació?

No ha sigut la situació ideal, la veritat. A més, tenim d'altres condicionants. Ara el mercat era molt més ampli. Abans arribaven futbolistes d'un perfil més similar; jugadors de Segona Divisió A o fins i tot, en èpoques pitjors, de Segona B. Coneixien tots la categoria i, encara més important, l'idioma i la cultura. Ara ens trobem amb futbolistes que venen d'arreu, gairebé tots sense experiència a Primera i amb l'idioma com a impediment per arribar a ells i explicar-los com i per què juguem així. Si a tot això li sumem que el temps de pretemporada és curt, doncs se'ns fa una mica més difícil. A mesura que es van superant esglaons, més difícils són els reptes.

Ara que treu el tema de l'idioma. Com s'ho fan per entendre's amb els Boulaya, Douglas Luiz i companyia?

L'idioma del futbol se sol dir que és universal. Però a l'hora de transmetre sí que és cert que els conceptes bàsics s'han de dir de la manera més senzilla. A més, sempre hi ha gent a la plantilla que sap idiomes perquè han estat a d'altres països. Kayode només parla anglès; podem dir-li quatre coses, però per transmetre més necessitem una traducció més literal. El francès s'assembla una mica al català, però ens ajuda Bernardo, que en sap força. Tots hem aportat el nostre gra de sorra. Qui més m'ha sorprès és en Jordi (Balcells). Es nota que ha viscut bé l'estiu de Lloret. Té alguna noció de francès que m'ha sorprès. Gràcies a Déu no tenim gaires jugadors estrangers. Era una de les prioritats, que això no fos una torre de Babel.

Vostè sempre ha tingut clar al cent per cent que seguiria al club un cop consumat l'ascens?

Seré sincer. Si el Girona no hagués pujat, hauria estat bo per a mi i per al club no continuar. Si no, s'hauria viscut el dia de la marmota. D'oportunitats d'entrenar a Primera en tenia i no estan les coses com per desaprofitar-les. Abans hi havia hagut alguna possibilitat rocambolesca de sortir a mitja temporada; coses estranyes que mai vaig arribar a valorar. Aquest últim any si no haguéssim pujat, molt probablement Girona i Machín no haurien seguit de la mà. Però és que tenia tan clar que que pujaríem... Per l'avantatge, perquè portàvem dos terços de la

competició a dalt; per moltes coses. Primer volia ascendir amb el Girona i després que el club em transmetés que també volia comptar amb mi. El més important és que les dues parts estiguin d'acord perquè el matrimoni funcioni.

Diu que tenia molt clar que l'equip pujaria. Mai ho va arribar a posar en dubte?

Hi ha moments en què es podien veure signes de debilitat. No és fàcil dominar algunes situacions en les quals els rivals estan més acostumats. El Getafe té molts futbolistes amb experiència. A més, els equips que venen de baix cap a dalt, com ens va passar fa dos anys, van sense por, a totes i sense res a perdre. El primer que pensava que pujaríem des del primer dia, partint de la realitat i l'objectivitat, vaig ser jo.

Se sent preparat per afrontar aquest repte?

El que tinc més clar és que estic més preparat ara que no pas fa un any o dos. L'experiència sempre et fa ser millor professional. He intentat aprendre al màxim de la gent amb la qual he conviscut, jugadors inclosos, i de les situacions que he anat superant. Com a mínim em mereixo estar a Primera perquè ho he aconseguit i he estat molts anys a punt de fer-ho. Ha arribat el moment de demostrar si soc capaç de mantenir un equip, encara que sóc conscient que l'entrenador té molta responsabilitat però també l'han d'ajudar els futbolistes.

Creu que és més difícil mantenir un equip a Primera que fer-lo pujar?

Penso que pujar és més difícil que mantenir-se perquè el marge d'error és menor. Però quan es tracta d'estar a l'elit de les elits, no sabria dir què costa més. Ho he viscut amb el Numància. He pujat a Primera com a segon entrenador. Amb un any n'he tingut prou per adonar-me que els futbolistes que hi ha allà són superdotats. Vam començar molt bé, jugant al 110 per cent, i tenia la sensació que els nostres rivals anaven amb una marxa menys. Però al final, em vaig adonar que eren millors i ens passaven per sobre. Ara espero que això no sigui així.

Veu l'equip preparat per competir a Primera?

Estic procurant que l'equip competeixi. Si ens fixem en el dia del City, sembla que ho podem fer. La realitat es veurà a partir de dissabte. Necessitem unes jornades per veure quin nivell tenim i si hi ha capacitat per lluitar. Estic convençut que serem competitius. El que no sé és quan trigarem a aconseguir-ho.

Li ha dolgut veure com el club ha obert la porta de sortida a jugadors que havien pujat l'equip a Primera?

Això sap greu a tothom. Quique (Cárcel) és la persona que ho decideix i ho comunica. És la seva feina. Però estic convençut que li fa mal, com a mi i a qualsevol aficionat. És gent que t'aprecies. Hem conviscut moltes hores plegats. Ens hem convertit en un bloc humà. Des del canvi és on es pot millorar i les categories hi són per alguna cosa. Si volem millorar s'han de canviar coses. A mi em dol veure que jugadors als quals he inculcat que tenien opcions de ser a Primera i que s'ho han acabat guanyant ara no estiguin amb nosaltres. Però això és futbol. Ens pot passar a tots.

Cárcel va dir que el millor fitxatge de l'estiu és la renovació de Pere Pons. Què n'opina?

És un jugador amb un valor afegit. Els clubs són més que els jugadors. També l'afició, el sentiment. Ara estem vinculant el Girona a la gent. I que un dels seus emblemes, com ho és en Pere, no estigués aquí se'ns podria girar en contra. A part de ser un bon futbolista, és un nano del planter, de la terra. No ens podíem permetre el luxe de perdre'l com va passar amb Juncà o d'altra gent.

L'altre dia se'l va veure desencantat amb l'actitud del públic durant el Trofeu Costa Brava. Tem que aquest pugui ser el comportament de l'afició durant aquesta temporada?

Sempre he dit que som els primers que hem de donar si el que volem és rebre. Però he sentit tantes vegades que hem donat moltíssim i que costa molt rebre... Això em genera certs dubtes. Tenim una bona afició; fidel. Però no hi ha la història, ni la cultura ni el costum d'anar als camps i que la gent se sàpiga cançons que han passat d'avis a pares i de pares a fills. M'agradaria que la gent jove i també aquella amb més ganes tirin el carro, que hi hagi més ambient a Montilivi. Els hem necessitat sempre, però ara molt més. Els estadis han de ser això, estadis, i no una platea d'un cine. L'altre dia vaig sentir que la gent havia vingut a veure un partit per la tele o una pel·lícula, i no a sentir-se partícips del que estava fent el seu equip.

Es pot competir, de tu a tu, contra Barça, Atlètic o Madrid?

El futbol és l'únic esport en què un equip molt superior pot perdre amb un d'inferior. A un partit, pot passar de tot. És molt difícil, però no impossible. Aquests equips que em dius són inaccessibles a 38 partits vista. A un de sol, la cosa canvia...

Creu que el calendari fa pujada només començar?

Tothom m'ho diu. Però tampoc m'ho he mirat gaire. Sé que ens ve l'Atlètic i el Màlaga aquí i que anem a Bilbao. Després, ja no en tinc ni idea. Fa por l'Atlètic? Sí. Que l'Athletic al seu camp espanta? També. Que el Màlaga pot semblar inferior? Doncs aquest és l'error. A tots els hem de considerar com a Barça i Madrid perquè tots, en un principi, seran millors que nosaltres.

Des que va arribar el 2014, gairebé sempre les coses li han anat bé. Tem que la situació es pugui tòrcer?

Anar bé o malament és relatiu. Què és anar malament per al Girona? Algú pot pensar que el Girona ho ha de guanyar tot. Així, segur que ens anirà malament. Si la idea és la de mantenir la categoria, hi ha més possibilitats de redreçar el rumb. Lluitar per salvar-nos és el nostre objectiu. No guanyo res tenint por. He de ser honest i tenir clar els objectius. El primer és competir.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/08/18/no-hauria-seguit-al-girona/862659.html?utm_source=rss